

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nieobecności strony skarżącej nie były nieusprawiedliwione a w każdym razie EBI powinien był zareagować wcześniej, zważywszy na to, że nieobecności wystąpiły w pięcioletnim okresie. Twierdzenia takie nie uwzględniają ustnego porozumienia między stroną skarżącą a pozwanym dotyczące wypełniania kart zarządzania czasem. Ponadto nie ma podstawy prawnej pozwalającej pracodawcy dokonać rozliczenia lub potrącenia domniemych nieuzasadnionych nieobecności z uprawnień urlopowych strony skarżącej lub kwot należnych jej w chwili odejścia.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że uchybienia popełnione przez pozwanego wobec strony skarżącej powinny zostać uznane za „bezprawne działania administracyjne”. To samo odnosi się do twierdzeń na temat nieusprawiedliwionej nieobecności, utraty 82,5 dni urlopu (bez podstawy prawnej, ponieważ rozliczanie lub potrącenie dni urlopu nie jest dopuszczalne), bezprawnego potrącenia nieobecności rzekomo nieusprawiedliwionych z kwot należnych przy odejściu z pracy, które nie obejmują uzupełniającego systemu ubezpieczeniowego (RCVP). Działania te stanowiły bezpośrednią przyczynę szkody i dodatkowej krzywdy po stronie strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2018 r. – VodafoneZiggo Group / Komisja

(Sprawa T-660/18)

(2019/C 4/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VodafoneZiggo Group BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i A. Pliego Selie)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej oznaczonej jako C(2018) 5848 final z dnia 30 sierpnia 2018 r. dotyczącej spraw NL/2018/2099 i NL/2018/20100: hurtowy rynek usługi dostępu w stałej lokalizacji w Niderlandach; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym ewentualnymi kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania oraz błędnego rozumienia art. 7 i art. 7a dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾ w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej)
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera szereg istotnych stwierdzeń w odniesieniu do projektu decyzji niderlandzkiego krajowego organu regulacyjnego (zwanego dalej „decyzją WFA z 2018 r.”), które są zakwalifikowane jako uwagi, ale które w rzeczywistości jednoznacznie spełniają kryteria pozwalające na stwierdzenie poważnych wątpliwości. Następnie skarżąca twierdzi, że każda z tych uwag w rzeczywistości dotyczy, obiektywnie rzecz biorąc, poważnych wątpliwości wymagających przeprowadzenia przez Komisję pogłębionego badania zgodnie z art. 7 ust. 4 i art. 7a ust. 1 dyrektywy ramowej.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie, błędnego zastosowania art. 7 dyrektywy ramowej oraz nieprzeprowadzenia starannego badania

- W tym względzie skarżąca podnosi, że przyjmując w zaskarżonej decyzji stwierdzenia dotyczące wspólnej znaczącej pozycji rynkowej zawarte w decyzji WFA z 2018 r., które w sposób oczywisty budzą wątpliwości w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy ramowej, Komisja błędnie zastosowała art. 7 i art. 7a dyrektywy ramowej oraz dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.
- Ewentualnie, skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była w każdym razie starannie zbadać tę kwestię ze względu na (i) oczywiste niedostatki w analizie wspólnej znaczącej pozycji rynkowej przeprowadzonej przez niderlandzki krajowy organ regulacyjny, która jest niezgodna z ramami oceny wspólnej znaczącej pozycji rynkowej określonymi przez Komisję w jej wytycznych (oczywisty błąd w ocenie) i ze względu na (ii) swoją własną wcześniejszą praktykę decyzyjną, która wskazuje, że na właściwych rynkach nie można stwierdzić istnienia wspólnej znaczącej pozycji rynkowej (brak spójności).

3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia skutkującego naruszeniem art. 296 TFUE

- W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do istotnych elementów decyzji WFA z 2018 r.
- Ponadto skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do innych decydujących stwierdzeń zaskarżona decyzja jest zbyt zwięzła bądź wewnętrznie sprzeczna.

(¹) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108, 24.4.2002, s. 33 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 29, s. 349).

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2018 r. – romwell / EUIPO (twistpac)

(Sprawa T-662/18)

(2019/C 4/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: romwell GmbH & Co. KG (Breitscheidt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Spintig, S. Pietzcker i M. Prasse)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego twistpac – zgłoszenie nr 17 219 163

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie R 336/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.